

ninger, jeg her har gjort, vil man kunne skønne, at Flertallet ikke har kunnet lægge nogen Bøgt paa de Indvendinger, der i Betænkningen ere fremsatte fra Mindretallets Side mod nu straks at medtage dem. Naar der saaledes af Mindretallet fremsættes det Spørgsmaal, om det er rigtigt at lade disse Ydelser bortfalde, uden at der i Stedet for træder takstmæssigt fastsatte Afgifter til Kirkesamfundet, saa bliver Flertallets Svar derpaa dette: Ja, utvivlsomt er det rigtigt; thi det er ikke Ydelsesmaaden, der blot er noget at indvende imod; det er selve Afgiften for den enkelte kirkelige Handling, der er forkastelig. Følgelig kan Flertallet heller ikke være med til, at man i Stedet for sætter en takstmæssig Afgift. — Naar der dernæst endvidere spørges, om Ophævelsen skal gælde alle de nævnte Ydelser, eller om der er nogle f. Eks. Konfirmationsafgiften, der maa bevares, bliver selvfølgelig ogsaa her vort Svar ubetinget: Ja, det gælder om alle Ydelser. — Naar der endvidere spørges, om Accidensofrets og Accidensernes Ophævelse skal medføre, at det bliver Præsterne forbudt at modtage nogen som helst Ydelse af private eller modtage Gaver, der frivillig gives dem for kirkelige Handlinger, bliver Svaret ligeledes ja, det maa være Præsterne og Skolelærerne med selvfølgelig, forbudt at modtage Gaver for de enkelte Handlinger. Thi Historien har vist os, at lader man blot saa meget blive tilbage af Accidenserne, at det er tilladt at yde frivillige Gaver, udvikes det igen saaledes, at det først bliver en Honorarag at erlægge disse Gaver, derefter bliver det saa en Pligt. — Naar der fremdeles spørges, om det, naar Afløsning af Accidenserne skal ske, saa er Staten eller Kommunen, der skal træde til, er vort Svar derpaa dette, at det rettelig bør være hverken Staten eller Kommunen, Folketirken er ifølge Grundloven anerkendt som et særligt Samfund inden for Staten, og de personlige Udgifter, der kræves, bør personlig ydes af dette Samfunds Medlemmer, og derfor er det ikke efter vor Opfattelse — i det mindste gælder det for mit Vedkommende — stemmende med Grundlovens § 77 at lade Staten eller Kommunerne overtage disse Udgifter. — Dernæst siges der fra Mindretallets Side, at det er en Uret, naar man, ved den Ordning, vi foreslår, lægger Afløsningen for de omhandlede Ydelser over paa alle Kommunerne til Folketirken hørende Beboere, selv om nogle af dem aldrig komme i den Situation, at de skulle have saadanne Handlinger foretagne, som Bederlaget ydes for. Hertil maa vi selvfølgelig svare: Det er ikke nogen Uret; thi det er

netop samtlige Medlemmer, som nu bør og altid have burdet yde dette Bederlag.

Flertallet er altsaa af den Opfattelse, at Landstingets hidtilværende Standpunkt i denne Sag har været fuldstændig korrekt og forsvareligt og stemmer med Forholdets Natur, og at der ikke er nogen Grund til, efter at dette Standpunkt har været fastholdt af Tinget gennem mere end en Menneskealder, nu at opgive det. — Hertil tror jeg at kunne indskrænke mig. Jeg skal ikke komme ind paa de Enkeltheder, der allerede findes tilstrækkelig omtalt i Betænkningen, idet jeg gaar ud fra, at ærede Medlemmer have gjort sig bekendte med denne. Jeg skal altsaa anbefale, at man stemmer for Flertallets Forslag til en ny Opfattelse af Lovforslaget.

**S. N. Hansen:** Det høje Tings Medlemmer ville have set, at Forstellen mellem Flertallet og Mindretallet er denne, at vi fra Mindretallets Side anbefale Tinget at blive staaende ved det Forslag, som er kommet fra Regeringens Side, og som gaar ud paa at træffe Bestemmelser, der kunne fremme Afløsningen af Højtidssofret her i Landet. Vi have altsaa ikke kunnet gaa med til, saaledes som man har ønsket fra Flertallets Side, at man kun skulde gøre dette, hvis man tillige tog Accidensofrets Afløsning med. Jeg gør straks opmærksom paa dette, at vi alle ere enige om Uanskeligheden af Afløsningen af Højtidssofret, men at det er om Accidensofrets Medtagelse, at Spørgsmaalet kommer til at dreje sig.

De Herrer ville vide, at Højtidssofret er det, som erlægges og skal erlægges af samtlige Menighedsmedlemmer, samtlige konfirmerede Menighedsmedlemmer, til Præsterne og til Lærerne de 3 Højtidsdage om Aaret, og som skal betales paa Alteret. Det er altsaa en almindelig Ydelse, som paahviler samtlige Menighedsmedlemmer. I Modløsning dertil staa Accidenserne og Accidenssofret, som ere de Betalinger, der gives for enkelte kirkelige Handlinger, altsaa for Barneaab, for vielse, for Begravelse og ved Konfirmation, og som betales af dem, som faa disse Handlinger foretagne, og betales til vedkommende Præst eller Lærer, altsaa for disse Handlingers Udøvelse. Den ærede Ordfører sagde nu, at han gjorde den Forstel paa disse Ydelser, at medens Højtidssofret var en rationel Afgift — kaldte han det — saa var Ydelsen af Betalingen for de enkelte Handlinger, jeg har nævnt, irrationel og forkastelig, og derfor burde man inderst komme til ogsaa at afløse Accidenserne, thi det var til Skade for Kirken, og